

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 84.668 van 13 januari 2000
in de zaak A. 85.683/VII-18.833.**

In zake : 1. de v.z.w. BETER LEEFMILIEU BEVEREN-LEIE,
2. Gommar VAN DEN BROUCKE,
die woonplaats kiezen bij
advocaat A. DECLERCK,
kantoor houdende te HARELBEKE,
Kortrijksesteenweg 387

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
advocaat B. BRONDERS,
kantoor houdende te OOSTENDE,
E. Beernaertstraat 106.

tussenkomen partijen :

1. de n.v. INTERLIN,
2. de n.v. AGGLO,
die woonplaats kiezen bij
advocaat I. LIETAER,
kantoor houdende te KORTRIJK,
President Rooseveltplein 1.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de v.z.w. BETER LEEFMILIEU BEVEREN-LEIE en Gommar VAN DEN BROUCKE op 23 juli 1999 hebben ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 12 mei 1999 van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling waarbij het beroep dat zij hadden ingesteld tegen het besluit van 5 november 1998 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen houdende het verlenen van de vergunning aan de n.v. INTERLIN voor de exploitatie van een leem-platenfabriek aan de Koning Albertstraat 52 te Waregem, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur C. ADAMS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 13 oktober 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 november 1999, op welke datum de zaak wordt uitgesteld tot de terechtzitting van 2 december 1999;

Gehoord het verslag van Staatsraad R. STEVENS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DECLERCK, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van advocaat M. BRUGGEMAN die, loco advocaat B. BRONDERS verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaat I. LIETAER, die verschijnt voor de tussenkomende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur C. ADAMS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Rechtspleging

Overwegende dat de n.v. INTERLIN met een verzoekschrift van 17 augustus 1999 vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat dit verzoek kan worden ingewilligd;

Overwegende dat de n.v. AGGLO met een verzoekschrift van dezelfde datum vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat ook dit verzoek kan worden ingewilligd;

2. Feiten

Overwegende dat de feitelijke toedracht van de zaak als volgt kan worden samengevat :

2.1. De tweede tussenkomende partij die, ingevolge een inbreng in natura van de bedrijfstak door de eerste tussenkomende partij, bij akte van 29 juli 1998 houder is geworden van de aan laatstgenoemde partij verleende vergunningen, baat een leemplaten- en spaanderplatenfabriek uit te Waregem (Beveren-Leie).

De fabriek bevindt zich in de rechthoek gevormd door de Koning Albertstraat, de Elfde Julilaan, de Kleine Heerweg en de Schoolstraat en is volgens het gewestplan Kortrijk, vastgesteld bij koninklijk besluit van 4 november 1977, gelegen in een woongebied.

2.2. Oorspronkelijk beschikt de eerste tussenkomende partij over een exploitatievergunning voor een leemplaten- en houtspaanderplatenfabriek met motoren, machines en dergelijke, verleend door de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen op 21 februari 1958 voor een termijn van dertig jaar die verstreek op 21 februari 1988.

2.3. In 1984 wenst die tussenkomende partij te investeren in een vierde productielijn.

Zij vraagt een nieuwe exploitatievergunning, enerzijds om de bestaande vergunde inrichting met drie productielijnen, diverse werkplaatsen, stoomketels, toestellen, opslagplaatsen enz. verder te exploiteren, anderzijds om ze uit te breiden met een vierde productielijn.

Bij ministerieel besluit van 5 september 1985 wordt de gevraagde vergunning verleend tot 21 februari 1988, zijnde de einddatum van de oorspronkelijke vergunning.

2.4. In 1988 vraagt de eerste tussenkomen­de partij een nieuwe exploitatievergunning voor de gehele inrichting.

Met een besluit van de bestendige deputatie van 16 januari 1992 wordt de vergunning verleend tot 11 augustus 1996.

Hiertegen wordt administratief beroep ingesteld, doch daarover is tot op heden geen uitspraak gedaan.

2.5. In 1995 vraagt de tussenkomen­de partij opnieuw een milieuvergunning met een duur van twintig jaar.

Met een besluit van de bestendige deputatie van 23 november 1995 wordt een vergunning verleend tot het einde van het jaar 2002, doch zij wordt geweigerd voor twee onderdelen, namelijk voor de opslag van 400 liter genklene (Xn) in vaten en voor de ontvetting van metalen met genklene : wasbak van 50 liter.

Voorts wordt de vergunningsduur voor de verspaanderij en de voordrogerij beperkt tot 30 juni 1998 en worden er bijzondere milieuvoorwaarden opgelegd.

Met een ministerieel besluit van 20 mei 1996 wordt het beroep van de eerste tussenkomen­de partij tegen dit besluit ongegrond verklaard en wordt het beroep van derden, waaronder de eerste verzoekende partij, deels gegrond verklaard in die zin dat de in

eerste aanleg genomen beslissing wordt bevestigd, doch met toevoeging van twee bijzondere voorwaarden.

Bij arrest nr. 66.409 van 27 mei 1997 wordt de tenuitvoerlegging van het ministerieel besluit van 20 mei 1996 geschorst en bij arrest nr. 73.651 van 14 mei 1998 wordt het ministerieel besluit ook vernietigd.

2.6. De beroepsprocedure wordt overgedaan en met een ministerieel besluit van 30 oktober 1998 wordt het administratief beroep tegen het besluit van de bestendige deputatie van 23 november 1995 ongegrond verklaard en wordt dat besluit bevestigd.

De eerste verzoekende partij en een derde tekenen schorsings- en annulatieberoep aan bij de Raad van State. Met het arrest nr. 79.514, van 25 maart 1999 wordt de schorsing bevolen. Het annulatieberoep is nog hangende.

2.7. Inmiddels, op 20 april 1998, vraagt de eerste tussenkomende partij een milieuvergunning met als voorwerp het uitbaten van een voordroger met directe verwarming en een geïnstalleerd elektrisch vermogen van 251,5 kW, een bijhorende stookinstallatie op schuurstof en/of lichte stookolie, de opslag van 10 ton schuurstof, van 41.000 liter lichte stookolie, van 240 ton te drogen houtspaanders en zaagmeel en van 1.000 ton rondhout.

De bestendige deputatie had in haar beslissing van 23 november 1995 de vergunningstermijn voor de voordrogerij immers beperkt tot 30 juni 1998.

2.8. Gedurende het openbaar onderzoek worden 86 bezwaren ingediend.

2.9. Met een besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 5 november 1998 wordt de gevraagde vergunning aan de eerste tussenkomende partij verleend voor een termijn die eindigt op

31 december 2002 en onder het opleggen van bepaalde bijzondere milieuvoorwaarden.

2.10. Tegen dit vergunningsbesluit wordt administratief beroep aangetekend door de verzoekende partijen en door drie andere omwonenden.

2.11. Gedurende de beroepsprocedure worden de volgende adviezen verstrekt :

- Vlaamse milieumaatschappij op 1 februari 1999 : gunstig voor de inrichting;
- OVAM op 5 februari 1999 : ongunstig voor de inrichting omwille van de hinderlijke impact van het bedrijf op het woongebied, waarbij de voordroger steeds als één van de meest hinderlijke afdelingen is aangewezen. Een belangrijk aspect van de voordroger is de verbrandingsinstallatie voor houtstof met de bijhorende emissies. De nodige meetresultaten ontbreken om aan te tonen dat de emissies aan de Vlare II-normen voldoen;
- afdeling stedenbouwkundige vergunningen op 18 februari 1999 : ongunstig omdat de inrichting wegens intrinsieke hinder niet verenigbaar is met de woonomgeving. Enkel gunstig voor het plaatsen van de schermwand;
- hoofdbestuur milieuvergunningen op 18 februari 1999: gunstig voor de inrichting;
- gewestelijke milieuvergunningscommissie op 5 maart 1999 : gunstig voor de inrichting.

2.12. Met het bestreden besluit worden de administratieve beroepen ongegrond verklaard en het beroepen besluit van de bestendige deputatie bevestigd;

3. Ten gronde

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State

slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Ernstig middel

3.1.1. Standpunten van de partijen

Overwegende dat deze als volgt kunnen worden weergegeven:

3.1.1.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 2 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, en van de bepalingen van het gewestplan Kortrijk, vastgesteld bij het koninklijk besluit van 4 november 1977.

Het wordt als volgt ontwikkeld :

"Het volstaat te verwijzen naar de motivering van het vernietigingsarrest van 20.05.98, zoals hiervoor geciteerd. Het grootschalig industrieel bedrijf is niet bestaanbaar met de bestemming woongebied, zodat het om die reden geen vergunning meer kan krijgen. Ook in het thans bestreden besluit wordt dit impliciet toegegeven door te stellen :

'... dat in het licht van de herlocalisatie vergunningen werden verleend voor een beperkte termijn' (bestreden besluit, blz. 7, tweede alinea);

'... dat de herlocalisatie om diverse redenen, ..., vertraging heeft opgelopen' (bestreden besluit, blz. 7, derde alinea).

Mocht het bedrijf bestaanbaar zijn met de bestemming woongebied, dan zou er geen sprake hoeven te zijn van een noodzakelijke herlocalisatie binnen een korte termijn. De verwerende partij heeft in de eerste procedure voor de Raad van State de onbestaanbaarheid van het bedrijf met de bestemming 'woongebied' volmondig toegegeven (zie het arrest van

14.05.98, blz. 8, nr. 2.2.4.). Het is inderdaad zonneklaar dat een grootschalig spaanplatenbedrijf (exploitatie gespreid over 2,7 hectaren, thans nog meer dan 100 personeelsleden, enz.) allerm minst als 'kleinbedrijf' zou kunnen worden gekwalificeerd in de zin van artikel 5.1 van het K.B. van 28 december 1972.

Daarbij is het zonder belang dat exploitatievoorwaarden worden opgelegd overeenkomstig de voorschriften van VLAREM II (die nog nooit gehaald zijn en ook niet gehaald kunnen worden - zie het meest recente proces-verbaal van 10.09.98), of dat het bedrijf zagezegd inspanningen zou leveren om aan die normen te voldoen (quod non). In een woongebied mag gewoon geen grootschalig industrieel bedrijf worden gevestigd. Als de exploitatie van een bedrijf onbestaanbaar is met de bestemming woongebied, dan hoeft niet meer onderzocht of deze exploitatie door het opleggen van strenge voorwaarden alsnog verenigbaar zou kunnen zijn met de onmiddellijke omgeving (zie bvb. R.v.S., SCHAILLEE, arrest nummer 36.782 van 28 maart 1991).

De bestemmingsvoorschriften van het gewestplan zijn ongewijzigd sinds het arrest van 14.05.98. De minister kon dus niet opnieuw een besluit nemen waarin aan de nv. INTERLIN andermaal een vergunning tot exploitatie (werd verleend) - zij het ditmaal beperkt tot de voordrogerij-, zonder in strijd te komen met de motivering van dit arrest en met de wettelijke bepalingen waarop het is gesteund.

Verzoekers verwijzen uitdrukkelijk naar de motivering van het schorsingsarrest van 25.03.99 (blz. 9, punt 3.1.2.2.) :

'De leemplaten- en houtspaanderplatenfabriek van de tussenkomende partij lijkt op het eerste zicht een grootschalig industrieel bedrijf te zijn dat niet als een inrichting voor handel of dienstverlening kan worden beschouwd en evenmin als ambacht of klein bedrijf.

Het feit dat de meest hinderlijke afdelingen, te weten de verspanerij en de voordroger, maar tot eind juni 1998 werden vergund, doet aan die vaststelling geen afbreuk, evenmin als het opleggen van bijzondere voorwaarden inzake de exploitatie-uren'.

Op 30 juni 1998 moesten de meest hinderlijke afdelingen (verspanerij én voordrogerij) gesloten worden. Het moge duidelijk zijn dat de voordrogerij, die ook in het bestreden besluit (blz. 7, alinea 1) als meest hinderlijk zijn aangeduid, niet gesloten werd. Ten onrechte wordt in het bestreden besluit overigens de sluiting van de verspanerij als een nieuw gegeven vooropgesteld, waardoor de hinder zou zijn afgenomen. Niets is minder waar. Uit de geluidsmetingen blijkt dat de normen allerm minst gehaald worden";

3.1.1.2. De verwerende partij antwoordt in haar nota :

"2.1. In het tweede middel wordt aangevoerd dat de exploitatievergunning werd verleend in strijd met art. 2 van het gecoördineerd stedenbouwdecreet van 22.10.1996 en de bepalingen van het gewestplan Kortrijk van 04.11.1977. Verzoekende partijen verwijzen naar de motivering van het vernietigingsarrest van 20.05.1998 om vast te stellen dat het bedrijf niet bestaanbaar is met de bestemming woongebied, zodat het om die reden geen vergunning meer kan krijgen. Dit zou ook in (het) bestreden besluit impliciet worden toegegeven.

2.2. Uit de aanhef van het bestreden besluit blijkt dat :

'Overwegende dat vanuit oogpunt van de stedenbouwkundige en ruimtelijke aspecten gesteld kan worden dat de exploitatie van de inrichting die het voorwerp van de voormelde milieuvergunningsaanvraag uitmaakt, verenigbaar is met de toepasselijke ruimtelijke en stedenbouwkundige voorschriften, op voorwaarde dat de hinder tot een voor de omgeving aanvaardbaar niveau wordt beperkt'.

2.3. De Vlaamse Minister ging er van uit dat de aanvraag geen betrekking heeft op een uitbreiding doch in hoofdzaak de verdere exploitatie van de voordroger betreft. Ten gronde hield hij rekening met het feit dat bedrijven, voorzieningen en inrichtingen (die) in woongebied kunnen worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving, op voorwaarde dat de hinder voor de omgeving tot een aanvaardbaar niveau moet worden beperkt. Dit is te dezen het geval daar zowel stof- als geluidshinder tot (een) aanvaardbaar niveau beperkt (worden).

Daar de afdeling Stedenbouwkundige vergunningen voor het plaatsen van de schermwand een gunstig advies verleent, gezien hierdoor maatregelen worden getroffen die de hinder voor de woonomgeving pogen te milderen, vermocht de Vlaams(e) Minister hieruit af te leiden dat de verdere exploitatie van de voordrogerij eveneens gunstig wordt geadviseerd. Het tweede middel is dan ook niet ernstig".

3.1.1.3. De tussenkomende partijen voegen hier, samengevat, nog het volgende aan toe :

De bestreden beslissing stelt niet expliciet noch impliciet dat het spaanderplatenbedrijf in strijd zou zijn met de bepalingen van het vigerende gewestplan.

Het is niet omdat de bestreden beslissing ervan uitgaat dat zich een herlocalisatie van het bedrijf opdringt dat daaruit een onverenigbaarheid of een onbestaanbaarheid zou blijken. Al is er geen strijdigheid met de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan, toch kan de overheid om opportuniteitsredenen beslissen dat een herlocalisatie zich opdringt en daartoe een korte vergunningsduur bepalen.

In casu gaat het om een zone-eigen bedrijf, waarvan zowel de tussenkomende partijen als de overheid van mening zijn dat een herlocalisatie zich opdringt. In het bestreden besluit worden noch een onverenigbaarheid noch een onbestaanbaarheid van de kwestieuze inrichting met het gewestplan aangenomen.

Overigens kan naar luid van artikel 5.19.1.2.1 van Vlarem II, zoals met ingang van 1 mei 1999 gewijzigd door artikel 152 van het besluit van de Vlaamse regering van 19 januari 1999, zelfs voor nieuwe houtverwerkende bedrijven van klasse 1 worden afgeweken van het verbod tot inplanting in een woonzone.

In casu vormt het bedrijf, waartoe de thans vergunde voordroger behoort, een bestaande inrichting in de zin van Vlarem II die kan worden vergund in een woonzone.

Het bestreden besluit is in overeenstemming met de verbodsregels van Vlarem II;

3.1.2. Bespreking

Overwegende dat het middel ernstig is om de volgende redenen:

3.1.2.1. De verenigbaarheid van de inrichting met de gewestplanbestemming "woongebied" wordt door het bestreden besluit in essentie gemotiveerd zoals hieronder samengevat.

De kwestieuze inrichting is toelaatbaar "op voorwaarde dat de hinder tot een voor de omgeving aanvaardbaar niveau wordt beperkt". Die hinder betreft voornamelijk geluids- en stofhinder.

Qua geluidshinder wordt overwogen dat de exploitant een geluidsscherm van 20 meter hoogte rond de voordroger wil plaatsen en geluidsdempers op de uitlaten, en dat die maatregelen al in eerste aanleg als bijzondere milieuvoorwaarden zijn opgelegd.

Qua stofhinder wordt overwogen dat deze met de uitvoering van bepaalde voorgestelde maatregelen milieutechnisch haalbaar is.

Het negatieve advies van de afdeling stedenbouwkundige vergunningen dat de inrichting eigenlijk niet thuishoort in een druk bewoonde woonwijk zodat verdere uitbreiding uitgesloten lijkt en zich zelfs herlocalisatie opdringt, wordt weerlegd met de motivering dat de aanvraag geen uitbreiding betreft doch slechts de verdere exploitatie van de voordroger, dat de hinder moet worden beperkt en dat dit ook effectief gebeurt inzake stof- en geluidshinder.

Uit het gunstige advies van de afdeling stedenbouwkundige vergunningen voor het plaatsen van een schermwand wordt dan afgeleid dat de verdere exploitatie van de voordroger ook gunstig wordt geadviseerd.

Besloten wordt dat de risico's voor de externe veiligheid, de hinder, ... mits naleving van de milieuvoorwaarden tot een aanvaardbaar niveau kunnen worden beperkt.

3.1.2.2. Artikel 5, 1.0, van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen bepaalt :

"De woongebieden zijn bestemd voor wonen, alsmede voor handel, dienstverlening, ambacht en kleinbedrijf voor zover deze taken van bedrijf om redenen van goede ruimtelijke ordening niet in een daartoe

aangewezen gebied moeten worden afgezonderd, voor groene ruimten, voor sociaal-culturele inrichtingen, voor openbare nutsvoorzieningen, voor toeristische voorzieningen, voor agrarische bedrijven.

Deze bedrijven, voorzieningen en inrichtingen mogen echter maar worden toegestaan voor zover ze verenigbaar zijn met de onmiddellijke omgeving".

3.1.2.3. De betrokken voordroger lijkt een van de leem- en houtspaanderplatenfabriek onafscheidbaar onderdeel te zijn.

Dit blijkt alleen al uit het feit dat, zoals gesteld in de aanhef van het bestreden besluit, de exploitant zijn hervergunningsaanvraag voor die voordrogerij heeft gemotiveerd door te stellen dat het technisch noodzakelijk blijft om voor te drogen in het bedrijf zelf.

Zoals reeds gewezen in het arrest nr. 79.514 van 25 maart 1999, lijkt die inrichting op het eerste gezicht een grootschalig industrieel bedrijf te zijn dat niet als een inrichting voor handel of dienstverlening kan worden beschouwd, en evenmin als ambacht of klein bedrijf.

Derhalve lijkt die inrichting in haar geheel, en dus ook de voordrogerij in kwestie, onbestaanbaar met de gewestplanbestemming.

Die vaststelling impliceert dat het irrelevant is dat de exploitant de hinder zou beperken door het plaatsen van een scherm en dat de vergunning niet strijdig zou zijn met Vlarem II;

3.2. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overwegende dat ook deze schorsingsvoorwaarde is vervuld, en dit om de volgende redenen :

Het wordt niet betwist dat de tweede verzoekende partij een perceel bewoont dat paalt aan de betrokken inrichting.

De verzoekende partijen verwijzen terecht naar volgende overwegingen uit het arrest nr.79.514 van 25 maart 1999 :

"In redelijkheid kan niet worden betwist dat een grootschalig industrieel bedrijf, waarvan ook de verwerende en de tussenkomende partij de noodzaak tot herlocalisering expliciet toegeven, het woon- en leefklimaat van de omwonenden, zoals de tweede verzoeker, dermate aantast dat dit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt.

Het feit dat de twee meest hinderlijke 'afdelingen' slechts tot eind juni 1998 zijn vergund, ontkracht die vaststelling niet.

De schorsingsvoorwaarde is dus minstens in hoofde van de tweede verzoeker vervuld".

De verzoekende partijen stellen terecht dat, vermits thans ook de voordrogerij -één van de meest hinderlijke afdelingen van de inrichting- wordt vergund tot 2002, de desbetreffende schorsingsvoorwaarde des te meer is vervuld.

De argumentatie van de verwerende en de tussenkomende partijen, die pogen de hinder veroorzaakt door de voordrogerij op zichzelf te beoordelen en te minimaliseren, gaat niet op, vermits, zoals hoger gewezen, die voordrogerij een onafscheidelijk deel van de globale inrichting uitmaakt en de hinder veroorzaakt door de hele inrichting bijgevolg in aanmerking moet worden genomen.

Minstens de tweede verzoeker lijdt dus een moeilijk te herstellen ernstig nadeel door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit;

3.3. Overwegende dat bijgevolg voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De verzoeken tot tussenkomst van de n.v. INTERLIN en de n.v. AGGLO in het administratief kort geding worden ingewilligd.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het besluit van 12 mei 1999 van de Vlaamse minister van leefmilieu en tewerkstelling waarbij het beroep dat de v.z.w. BETER LEEFMILIEU BEVEREN-LEIE en Gommar VAN DEN BROUCKE hadden ingesteld tegen het besluit van 5 november 1998 van de bestendige deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen houdende het verlenen van de vergunning aan de n.v. INTERLIN voor de exploitatie van een reeds vergunde leemplatenfabriek aan de Koning Albertstraat 52 te Waregem, ongegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt bevestigd.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het geschorste besluit.

Artikel 4.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de verzoeken tot tussenkomst, bepaald op tienduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partijen, elk voor de helft

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien januari tweeduizend, door :

de H. R. STEVENS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr. A. WIJNANTS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

R. STEVENS.